03/04/2019

Εις μνήμη μακαριστού Μητροπολίτου Σισανίου και Σιατίστης κυρού Παύλου

/ Γνώμες

Μαρία Α. Στυλιανού, Κοινωνιολόγος – Μ.Α. στις Σπουδές Φύλου

Περίοδος περισυλλογής διερχόμαστε λόγω της Μεγάλης Σαρακοστής που οδεύει στο Άγιο Πάσχα και την Αγία Ανάσταση του Κυρίου μας.

Και ίσως το άρθρο μου να μην συνάδει με το κατανυκτικό πνεύμα των ημερών, αλλά εδώ και καιρό με προβληματίζει τί είδους παιδεία θέλουμε να παρέχουμε στην νέα γενιά, τόσο μέσα από τον θεσμό της εκπαίδευσης όσο και από τον θεσμό της οικογένειας.

Πολύ συχνά οι νέοι στοχοποιούνται και είναι τα εύκολα «θύματα» των λαθών και των ευθυνών προηγούμενων γενεών που ποτέ ή σχεδόν σπάνια αναλαμβάνονται. Αναρωτηθήκαμε όμως κατά πόσο η αρνητική αυτή στάση μας υπεύθυνη και λειτουργική στο να διορθωθούν τα κακώς κείμενα της κοινωνίας;

Στην πραγματικότητα, αν αγαπάμε τα παιδιά και τους νέους, αν ενδιαφερόμαστε για το καλό τους, θα αναγνωρίσουμε τα λάθη μας, εκείνα που επηρεάζει άμεσα ή έμμεσα την ποιότητα της ζωής τους και θα επιχειρήσουμε να τα διορθώσουμε. Θα

θέλουμε να έχουμε μια αληθινή επικοινωνία μαζί τους, θα κάνουμε το ουσιαστικό βήμα να τους γνωρίσουμε. Θα βρούμε γόνιμα κανάλια επικοινωνίας να τους προσεγγίσουμε, να αφουγκραστούμε τις βαθύτερες τους ανάγκες.Αν κάνουμε όλα τα πιο πάνω βήματα, δεν θα αργήσουμε να δούμε μέσα από το καθαρό φωτεινό τους βλέμμα, την ποιότητα του χαρακτήρα τους, την καλοσύνη τους, τα όνειρα και τις προοπτικές τους που πολλές φορές μένουν μετέωρα και ανολοκλήρωτα στην δύνη ενός διεφθαρμένου συστήματος.

Περαιτέρω, ο εγκλωβισμός στα προσωπικά αδιέξοδα του καθενός, η έλλειψη κοινωνικής ευαισθησίας, η ελλιπής ανάληψης ευθύνης τόσο από μέρους της πολιτείας όσο και από μέρους του συνόλου της κυπριακής κοινωνίας για την πληθώρα των κοινωνικών προβλημάτων που μαστίζουν κυριολεκτικά την πολύπαθή μας πατρίδα, την Κύπρο μας, είναι μερικοί από τους παράγοντες οι οποίοι λειτουργούν ανασταλτικά ως προς την σοβαρή αντιμετώπιση του κεφαλαιώδους ζητήματος της παιδείας, πρωτίστως σε ότι αφορά την ποιότητα, το ήθος και τις αξίες που οφείλουμε να προσδώσουμε στο εκπαιδευτικό μας σύστημα και κατ΄ επέκταση στην νέα γενιά ανθρώπων μέσω αυτού.

Το γεγονός επίσης ότι απουσιάζει ένα καθολικό πνεύμα αγωνιστικότητας από το λαό μας – εκτός από φωτεινές βεβαίως εξαιρέσεις και μεμονωμένες πρωτοβουλίες- που να μας καθιστά κοινωνικά ευαισθητοποιημένους πολίτες, που θα αποκαθιστά την ποιότητα ζωής μας για να συνάδει στο πνεύμα της Ορθοδοξίας μας,έχει ως αποτέλεσμα να μην έχουμε διεκδικήσει σθεναρά και συλλογικά ένα καλύτερο εκπαιδευτικό σύστημα που θα μας ελευθερώσει από την ηθική έκπτωση που χαρακτηρίζει τον εκκοσμικευμένο τρόπο ζωής της παγκοσμιοποιημένης σύγχρονης εποχής. Συνεπώς, αυτό έχει την επίπτωση του στο βαθμό δημοκρατικότητας της κοινωνίας μας.

Με άλλα λόγια, με το να επαναπαυόμαστε σε ότι σαθρό, ανήθικο και επιβλαβές εισάγεται από ξένες κουλτούρες και αλλότριες «ιδεολογίες» που δεν έχει καμία σχέση με την Ελληνοορθόδοξή μας παράδοση, κληρονομιά και ιστορία, γιατί μας λείπουν οι εσωτερικές αντιστάσεις, δεν είναι προς όφελος μας και της εθνικής μας επιβίωσης ως έθνος, κράτος, κουλτούρα.Το πιο συνετό βεβαίως, θα ήταν να αξιολογούμε και να προσλαμβάνουμε μόνο τα χρηστά συστατικά στοιχεία των άλλων κουλτούρων και πολιτισμών αντί να δεχόμαστε άκριτα ότι επικρατεί αλλού στον δυτικό κόσμο, ανεξάρτητα αν αυτό προέρχεται από την Ευρωπαϊκή «οικογένεια».

Υπάρχει το φως της ελπίδας ακόμη, γιατί υπάρχουν και αυτοί οι λίγοι – η μαγιά της κοινωνίας μας- που επιθυμεί ένα εκπαιδευτικό σύστημα διαφορετικό.Μια άλλη μορφή εκπαίδευσης που θα έχει ως βάση της τον σεβασμό και την διαφύλαξη της

αξίας του ανθρώπου, αφού θα τον αναγνωρίζει ως μια μοναδική ψυχοσωματική οντότητα. Ένα εκπαιδευτικό σύστημα που θα έχει ως μέγιστη προτεραιότητά του την ηθικοπλαστική αγωγή των παιδιών και εφήβων. Ένα σχολείο δηλαδή στο οποίο θα διδάσκεται, μεταξύ άλλων,η Ορθόδοξη Χριστιανική ηθική, η αγωγή της συγχώρεσης ως βασικό συστατικό ψυχικής υγείας, ζητήματα βιοηθικής(η αλήθεια γύρω από τις εκτρώσεις) και θα διαπαιδαγωγεί τους νέους πριν από το γάμο σύμφωνα με την Αγία Γραφή και τους Αγίους Πατέρες της Εκκλησίας μας.

Με αυτό τον τρόπο τα παιδιά από πολύ νωρίς στην ηλικία θα έχουν την δυνατότητα να μαθαίνουν για την ύψιστη ιερότητα του γάμου, θα σέβονται τον εαυτό τους και το κάθε πρόσωπο ως καθρέφτη του εαυτού τους, θα επιλέγουν συνειδητά να διαφυλάξουν την αγνότητά τους για να μπορούν να βιώσουν μαζί με τον σύντροφο της ζωής τους την πληρότητα της σχέσης τους εν Χριστώ μέσα στο μυστήριο του γάμου.

Κατ΄ επέκταση, υιοθετώντας ένα πιο ανθρωπιστικό μοντέλο παιδείας, θα επιφέρει και την θεραπεία διαφόρων σοβαρών κοινωνικών προβλημάτων, μεταξύ άλλων, θα μειώσει τα διαζύγια, γιατί οι νέοι θα γνωρίζουν την αλήθεια της Ορθόδοξης πίστεώς μας, ότι ο γάμος είναι ένα θεοσύστατο μυστήριο και για να εισέλθει κανείς στο μυστήριο του γάμου χρειάζεται αρκετή πνευματική διεργασία από την πλευρά του ανθρώπου. Γιατί; Για να μάθει να αγαπά ώριμα και ουσιαστικά το άλλο πρόσωπο.Αυτό βεβαίως προϋποθέτει ένα μεγάλο αγώνα για την εκρίζωση του εγωϊσμού και των παθών από την ψυχή μας, που σίγουρα δεν θα επιτευχθεί μέσα από τον εγωκεντρικό τρόπο που διαπαιδαγωγούμε σήμερα τα παιδιά μας ως γονείς και ως εκπαιδευτικοί ώστε να βλέπουν τους άλλους ανθρώπους ως αντικείμενα χρήσης αντί μοναδικά και ανεπανάληπτα πρόσωπα αγάπης. Δεν θα μάθουν ποτέ τα παιδιά μας να αγαπούν ουσιαστικά τον εαυτό τους και τους συν-ανθρώπους τους, όταν τους ωθούμε με το ήθος, την διδασκαλία και την στάση ζωής μας όταν τους ενθαρρύνουμε να έχουν ελεύθερα σεξουαλικές σχέσεις ήδη από την προεφηβεία τους, αν όχι πιο νωρίς.

Εις μνήμη
μακαριστού Σεβασμιωτάτου Σισανίου
και Σιατίστης κ.κ. Παύλου